

Баща ми бѣше винаги спокоенъ и равнодушенъ, но тоя пжтъ се разсърди; навѣрно е запрѣщавалъ на Тзина да ме бие много. Той повика слугитѣ и, като посочи учителя ми, каза;

— Да му се ударятъ двадесетъ тояги.

Въ мигъ хванаха Тзина, повалиха го на земята и му удариха двадесетъ тояги по ходилата на краката.

Право да си кажа, никакъ не ми бѣше мжно, че учителя ми угостиха съ сжщата гозба, съ каквато той тѣй често ме гощаваше. Презъ всичкото време азъ стояхъ спокойно и важно. Самия Тзинъ не се противи ни най-малко, когато наказанието се свърши. Той стана мълкомъ, взе отъ земята падналата си лула и вѣтрилото и застана предъ насъ съ наведени надолу очи.

Баща ми прекжсна мълчанието:

— Моятъ касиеръ ще ти заплати, колкото ти се следва, — каза той съ строгъ гласъ. — Да не смѣешъ да се явишъ вече предъ очитѣ ми. Върви и трепери!

Последнитѣ думи мандаринитѣ обикновено произнасятъ когато пждятъ подчиненъ, отъ когото не сж довольни.

Тзинъ се поклони до земята.

— Ти постжпи справедливо, господарю, — продума той кротко. Да ти даде Господъ дългъ животъ! — И покорно се отдалечи.

Но, въпреки смирения му погледъ, той, изливайки, ме изгледа; азъ ясно прочетохъ въ погледа му: „За тебе, негоднико, ме биха, но азъ ще си отмъстя! . . .“